

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
3.Fkf.497/2013/36. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság **Budapesten, 2014. december hó 4. napján** tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

ítéletet:

A szemérem elleni erőszak **büntette** és más bűncselekmények miatt **I.r.vádlott és társai** ellen indult büntetőügyben a Székesfehérvári Törvényszék 2013. október hó 29. napján kelt 10.Fk.369/2011/21. számú ítéletét I.r., fk. II.r. és fk. III.r. vádlottakkal szemben **megváltoztatja.**

I.r. és III.r. vádlottak nemi erkölcs elleni cselekményeit egységesen az 1978. évi IV. törvény 198. § (1) bekezdésébe ütköző, de a (2) bekezdés c) pontja szerint minősülő folytatólagosan elkövetett szemérem elleni erőszak büntettének minősíti. Az egy-egy rendbeli szemérem elleni erőszak büntetében történő bűnösség megállapítását mellőzi.

I.r., II.r. és III.r. vádlottak személyi szabadság megsértése büntetében történő bűnösségének megállapítását mellőzi.

I.r. vádlott bűnösségének megállapítását egy rendbeli az 1978. évi IV. törvény 170. § (1) bekezdésbe ütköző, de a (3) bekezdés II. fordulata szerint minősülő testi sértés büntette kísérletében mellőzi.

A I., II. és III.r. vádlottak élet-, testi épség és egészség elleni cselekményeit egyezően az 1978. évi IV. törvény 170. § (1) bekezdésébe ütköző, de a (2) bekezdésére figyelemmel a (4) bekezdés III. tétel szerint minősülő társtettesként elkövetett testi sértés büntette kísérletének minősíti.

I.r. vádlott szabadságvesztés büntetését 6 (hat) év 6 (hat) hónap börtönre, a mellékbüntetését 7 (hét) év közügyek gyakorlásától eltiltásra,

II.r.vádlott szabadságvesztés büntetését 3 (három) év 6 (hat) hónap börtönre, a mellékbüntetését 4 (négy) év közügyek gyakorlásától eltiltásra,

III. r. vádlott szabadságvesztés büntetését 1 (egy) év 10 (tíz) hónap fiatalokúak fogházbüntetésre, a mellékbüntetését 2 (kettő) év közügyektől eltiltásra **enyhíti.**

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét mindhárom vádlott tekintetében helybenhagyja.

Az előzetes fogvatartásban eltöltött időt I.r. vádlottnál a 2014. január hó 11. napjától, II.r. és III.r. vádlottak esetében az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig a szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárásban felmerült 51.360,- (ötvenegyezer-háromszázhatvan) Ft bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A Székesfehérvári Törvényszék 2013. évi október hó 29. napján kihirdetett 10 Fk. 369/2011/21. számú ítéletével (valamennyiüknél az elkövetéskor hatályos törvényt alkalmazva) halmazati büntetésül:

I.r. vádlottat társtettesként elkövetett testi sértés büntettének kísérlete (170.§ (1) bek. (6) bek. I. tétele), szemérem elleni erőszak büntette (Btk. 198.§ (1) bek.), testi sértés büntettének kísérlete (Btk. 170.§ (1) bek. (3) bek. II. ford.), folytatólagosan elkövetett szemérem elleni erőszak büntette (Btk. 198.§ (1) bek. (2) bek. c/ pontja) és társtettesként elkövetett személyi szabadság megsértésének büntette (Btk. 175.§ (1) bek. és (3) bek.) miatt tíz év fegyházra és tíz év közügyektől eltiltásra;

II.r. vádlottat folytatólagosan elkövetett szemérem elleni erőszak büntette (1978. évi IV. törvény 198.§ (1) bek. (2) bek. c/ pontja), társtettesként elkövetett testi sértés büntettének kísérlete (Btk. 170.§ (1) bek. (6) bek. I. tétele), és társtettesként elkövetett személyi szabadság megsértésének büntettének kísérlete (Btk. 175.§ (1) bek. és (3) bek. e/ pontja) miatt négy év hat hónap fiatakorúak börtönére és öt év közügyektől eltiltásra;

III.r. vádlottat folytatólagosan elkövetett szemérem elleni erőszak büntette (1978. évi IV. törvény 198.§ (1) bek. (2) bek. c/ pontja), bűnsegédként elkövetett szemérem elleni erőszak büntette (Btk. 198.§ (1) bek.), társtettesként elkövetett testi sértés büntettének kísérlete (Btk. 170.§ (1) bek. (6) bek. I. tétele), és társtettesként elkövetett személyi szabadság megsértésének büntette (Btk. 175.§ (1) bek. és (3) bek. e/ pontja) miatt négy év nyolc hónap fiatakorúak börtönére és öt év közügyektől eltiltásra ítélte.

Kötelezte a vádlottakat az eljárás során felmerült bűnügyi költség viselésére.

Az elsőfokú ítélet ellen fellebbezést jelentett be az ügyész az elbíráláskori törvény alkalmazásáért, I.r. és III.r. vádlottak nemi erkölcs elleni bűncselekménye eltérő minősítése érdekében, valamint mindhárom vádlott terhére szabadságvesztésük súlyosítása végett.

I.r. vádlott és védője felmentésért, II.r. vádlott és védője ugyancsak felmentés érdekében, III.r. vádlott és védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítése végett éltek perorvoslással.

A **Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség** 2013. december 19. napján előterjesztett BF. 1146/2013/1. számú átiratában és képviselője a másodfokú nyilvános ülésen az ügyészi fellebbezést módosítással tartotta fenn.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az eljárást perrendszerűen folytatta le és az általa iratszerűen, a bizonyítékok megfelelő értékelésével, kellő indokolással megállapított tényállás megalapozott, így felülbírálatra alkalmas. A mérlegelést támadó védelmi perorvoslatok ezért a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethetnek.

A törvényszék okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére és cselekményeik minősítése is túlnyomórészt megfelel a büntetőjogi rendelkezéseknek. Tévedett azonban az elsőfokú bíróság a nemi erkölcsöt sértő cselekmény minősítésekor, amikor a folytatólagos egységből kiemelve külön is elbírálta az I.r. és III.r. vádlottak részecselekményét. Ezért indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a nemi erkölcs elleni cselekményt az I-II.r. vádlottaknál minősítse egységesen az elkövetéskori törvény szerint folytatólagosan elkövetett szemérem elleni erőszak büntettének, míg a III.r. vádlottnál, akinél az elbíráláskor hatályos Btk kedvezőbb, a jelenlegi törvény alapján folytatólagosan elkövetett szexuális erőszak büntettének.

Az elsőfokú bíróság nem értékelte megfelelő súllyal a bűncselekmény elkövetési módját, a vádlottak számbeli fölényét, a sértett menekülésének kilátástalanságát, megalázását, a neki okozott lelki traumát. Kizárólag a szerencsén múlt, hogy nem lett életveszélyes vagy halálos sérülése a sértettnek.

A fenti minősítésváltoztatáson túl indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet annak büntetést kiszabó részében is változtassa meg és mindhárom vádlott főbüntetését lényegesen súlyosítsa, azzal, hogy a III.r. vádlott szabadság-vesztésének végrehajtási fokozatát fiatalkorúak börtönéként határozza meg és állapítsa meg, hogy a büntetés kétharmad részének kiállása után bocsátható feltételes szabadságra. Egyebekben hagyja helyben az elsőfokú határozatot.

I.r. vádlott védője perbeszédében a fellebbezését fenntartotta.

A vádlott beismerésére és megbánására figyelemmel az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés enyhítését indítványozta, arra hivatkozással, hogy a vádlott az elkövetés idején nagyon fiatal volt és a világtól elzártan nem megfelelően gondolkozott.

I.r. vádlott felszólalásában megbánásának adott hangot és arra hivatkozott, hogy megváltozott az eset óta, más eljárás nem folyik ellene, rendesen tanul és festő szakképesítés megszerzése érdekében tanfolyamra is jár.

II.r.vádlott védője perbeszédében a felmentést célzó fellebbezését fenntartotta. Ennek alátámasztására a II.r. vádlott védekezésére hivatkozott, miszerint a bűncselekmény elkövetésekor vagy nem tartózkodott a zárában, vagy ha ott volt, sem vett benne részt. A sértett lábát csak játékból fogta le, nem a szexuális erőszak érdekében és a kikötözést sem ő követte el. A védő álláspontja szerint egyébként a II.r. vádlott, mint heteroszexuális férfi szexuális erőszak elkövetésére alkalmatlan.

A személyi szabadság megsértése kapcsán kiemelte, hogy fogvatartásuk miatt a sértett és a vádlottak egyaránt meg voltak fosztva attól, hogy szabadon megválaszthassák a tartózkodási helyüket.

A testi épség elleni cselekménnyel kapcsolatban arra hivatkozott, hogy a II.r. vádlott egyszer combon rúgta a sértettet, ami legfeljebb könnyű testi sértés vétsége lehetne. Ugyanakkor az ítéleti tényállásban részletezett sérülések előidézése a II.r. vádlottnak nem róható fel.

Ha az ítélőtábla nem látja indokát a felmentésnek, másodlagosan a büntetés enyhítésére tett indítványt, utalva az időmúlásra, hogy más bűncselekményt a vádlott nem követett el és a büntetésvégrehajtási intézetben oktatásban vesz részt.

II.r. vádlott felszólalásában bűnösségét továbbra is valamennyi terhére rótt cselekményben tagadta. Arra hivatkozott, hogy éppen a megvédeni próbálta a sértettet, de ehhez fizikailag nem volt elég erős. Fogvatartása óta lelki fejlődésen ment keresztül és festő szakmát tanul. Szabadulása után szeretné édesanyját támogatni, aki egyedül neveli két öccsét.

III.r. vádlott védője perbeszédében az elsősorban felmentésért, másodsorban a büntetés enyhítése iránt bejelentett fellebbezését fenntartotta. A III.r. vádlott tagadására figyelemmel bebizonyítottság hiányában a felmentését kérte.

Másodlagosan az ügyészi fellebbezést alaptalannak tartva, az eltúlzottan súlyos fő- és mellékbüntetés enyhítésére tett indítványt, figyelemmel a fiatalkorú vádlott büntetlen előéletére, az időmúlásra, valamint arra, hogy időközben gyermeke született.

III.r. vádlott felszólalásában maga is hivatkozott rá, hogy élettársi kapcsolatából gyermeke született, akivel az élettársa családsegítő otthonban van.

A bűncselekmények elkövetését tagadta és arra hivatkozott, hogy 15 évesen került a büntetés-végrehajtási intézetbe bűnsegédként elkövetett rablás büntette miatt, az ezért kiszabott büntetését kitöltötte és más bűncselekményt azóta sem követett el.

Az utolsó szó jogán mindhárom vádlott a kiszabott büntetés enyhítését kérte.

A bejelentett perorvoslatok részben alaposak.

A Fővárosi Ítélőtábla az ellentétes irányú perorvoslatok alapján eljárva a Be. 348. § (1) bekezdésére figyelemmel a Székesfehérvári Törvényszék ítéletét és az azt megelőző eljárást mindhárom vádlottat érintően, teljes terjedelmében felülbírált.

Az eljárási szabályok vizsgálata kapcsán megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tárgyalások során megtartotta a perrendi szabályokat. A Be. 448.§ (2) és (3) bekezdései szerinti speciális összetételű tanácsban, a fiatalkorúak bíróságaként járt el. A bírósági eljárás idején III.r. vádlottnál 18. életének betöltéséig a tárgyaláson a Be. 451. § (1) bekezdése szerint biztosította a törvényes képviselő jelenléti, észrevételezési, felvilágosításkérési, indítványtételi jogának érvényesülését.

Az eljárás részvevőivel szemben a szükséges figyelmeztetések elhangzottak, s az arra adott válaszok is rögzítésre kerültek. A releváns okirati bizonyítékok tárgyalás anyagává tétele megtörtént.

Ugyanakkor az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, hogy a bizonyítási eszközökre nézve a Be. 453.§ (2) bekezdése speciális szabályokat tartalmaz, eszerint a fiatalkorú életkorát közokirattal kell bizonyítani és környezettanulmányt kell beszerezni.

Az eljárás nyomozati szakában elmaradt a fiatalkorú vádlottak születési anyakönyvi kivonatának beszerzése, s ezt a törvényszék sem pótolta, azonban a tárgyalási szakban szabadlábon védekező II.r. és III.r. vádlottak személyazonosító okmánya rendelkezésre állt, így a terhelték életkorának igazolása közokirat alapján történt. *(a 2013. július 11-i tárgyalás 9./ sorszámú jegyzőkönyve)*

A környezettanulmány beszerzésének hiányában a fiatalkorúak családi körülményeire, viselkedésére, iskolázottságára, szokásaira nézve csupán a kihallgatásaik során tett vallomásaik állnak rendelkezésre. E vallomásokban foglaltakat a bíróság tényként rögzítette a tényállásban, nem tért ki azonban a róluk készült nevelői jellemzések tartalmára.

A fentieket meghaladóan a törvényszék a bizonyítási eljárást teljeskörűen, perrendszerűen folytatta le. Tanúként kihallgatta a sértettet, tárgyaláson is meghallgatta a szakvéleményt adó orvosszakértőt és minden releváns okiratot tárgyalás anyagává tett.

A Székesfehérvári Törvényszék által megállapított történeti tényállás megalapozott, csak a fiatalkorú vádlottak elkövetéskori személyi körülményei tekintetében szorult kiegészítésre.

A tényállás hiányosságából fakadó, a Be. 351. § (2) bekezdés b/ pontjában írt megalapozatlanságot a másodfokú bíróság a Be. 352. § (1) bekezdés a/ pontja szerint az iratok tartalma alapján a következők szerint orvosolta:

II.r. vádlott 2010. augusztus 30-i fogvatartásba kerülése után a felügyelettel és a nevelőkkel szemben ugyan tisztelettudó magatartás tanúsított, de viselkedésére a nonkonformizmus volt jellemző, a személyi állomány iránti viselkedése miatt többször kapott fegyelmi fenyítést feddés, kiétkeztés csökkentés és a jelen ügygel összefüggésben fogvatartott-társ bántalmazása miatt tíz nap magánelzárás formájában. Jutalmazására nem került sor. Szüleivel és testvéreivel tartott rendszeresen kapcsolatot. *(nevelői jellemzés - nyomozati iratok 181. oldala)*

III.r. vádlott 2010. október 2-i fogvatartásba kerülése után tisztelettudóan viselkedett, az utasításokat végrehajtotta. Egyéni zárkarendje és személyes higiénája a követelményeknek megfelelt. Fegyelmi fenyítésként a jelen ügygel összefüggésben fogvatartott-társ bántalmazása miatt kapott 10 nap magánelzárást, jutalmazására nem került sor. Szüleivel és nevelőszülőjével tartott rendszeresen kapcsolatot. *(nevelői jellemzés - nyomozati iratok 179. oldala)*

Élettársi kapcsolatából 2013. december 11. napján ... nevű gyermeke született, akit a kiskorú anyja gondoz. *(III.r. vádlott nyilvános ülésen tett nyilatkozata)*

A törvényszék eljárása során eleget tett a Be. 75. § (1) bekezdésben megfogalmazott ügyfelderítési kötelezettségének, a tényállás alapos és hiánytalan felderítése érdekében valamennyi, az ügy helyes ténybeli és jogi megítéléséhez elengedhetetlen bizonyítékot beszerzett.

II.r.vádlott a védője a terhelt nemi identitásával kapcsolatban terjesztett elő a másodfokú nyilvános ülésen bizonyítási indítványt, igazságügyi pszichológus szakértő bevonásával annak vizsgálatára, hogy a vádlott homoszexuális vagy heteroszexuális-e.

A védő által a másodfokú eljárásban kezdeményezett bizonyítás nem szolgálja az eljárás előbbre vitelét. A nemi identitás bizonyossággal nem határozható meg, egyértelműen nem mérhető. A terheltnél a bűncselekmény elkövetése szempontjából irreleváns, hogy homo-, hetero- avagy biszexuális volt-e, emiatt a bizonyítási indítványtól nem várható, hogy az elsőfokú bíróság által elfogadott bizonyítékok hitelének lerontására alkalmas lehetne, ezért azt a másodfokú bíróság elutasította.

Az ügy érdemi elbírálásának eljárásjogi akadálya nem merült fel.

A felülbírálat eredményeként a másodfokú bíróság azt állapította meg, hogy a Be. 352.§ (1) bek. a/ pontja szerint kiegészített tényállás már mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hiáktól és így a másodfokú eljárásban is irányadó.

Az elsőfokú bíróság kimerítően vizsgálta a II-III.r. vádlottak tagadásban megnyilvánuló, saját büntetőjogi felelősségüket kétségbe vonó vallomásaival szemben az azokat megnyugtatóan cáfoló bizonyítékokat. Kellő részletességgel foglalkozott a sértett vallomásaival és az azt alátámasztó bizonyítékokkal, így I.r. vádlott tárgyaláson tett ténybeli beismerő vallomásával, a vádlottak egymást terhelő előadásával és az orvosszakértői véleménynel.

A bizonyítékok bíróság által történt értékelésének megszokott módja, hogy a bíróság a vallomás egyes - általában más bizonyítékokkal is megerősített - részeit fogadja el irányadónak a történeti tényállás megállapítása során, míg a vallomásnak olyan részeit, amelyek más bizonyítékokkal ellentétesek, figyelmen kívül hagyja, mindez nem érinti a mérlegelési tevékenység perrendszerű voltát. (BH 1998/418. III. pont)

Ezért a felmentést célzó, valójában az elsőfokú bíróság okszerű és logikus mérlegelő tevékenységét támadó és a releváns bizonyítékok átértékelésére irányuló védelmi perorvoslatok - a bizonyítékok felülmérlegelésének tilalma folytán - a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethettek.

Az irányadó tényállásból a Székesfehérvári Törvényszék helytállóan következtetett a fellebbezéssel érintett vádlottak büntetőjogi felelősségére és a Btk. 2.§-ában foglalt, az új törvény kivételes visszaható hatályára vonatkozó rendelkezést körültekintően

vizsgálva, arra is, hogy a bűncselekmény elkövetése idején hatályos 1978. évi IV. törvény alkalmazása a vádlottakra kedvezőbb.

A 2012. évi C. törvény 197.§-a ugyanis a szexuális erőszak (3) bek. c/ pontja szerinti azonos alkalommal, egymás cselekményéről tudva, többek általi elkövetésén túl a (3) bek. a/ pontjában további minősítő körülményként szabályozza a tizennyolcadik életévét be nem töltött személy sérelmére elkövetést, s a (4) bekezdés b/ pont a mindkét fenti minősítő körülményt kimerítő cselekmény büntetési tételének felső határát 15 évre emeli fel. Mivel az elbíráláskori törvény az elkövetéskorinál súlyosabb szabadságvesztéssel fenyeget, visszamenőleges alkalmazására nem kerülhet sor.

A nemi erkölcs elleni bűncselekmény kapcsán az ügyészség is észlelte, hogy az elsőfokú bíróság a folytatólágosság egységébe tartozó cselekmények közül egy-egy részecselekményt önállóan értékelt és külön bűncselekményként róta I.r. és III.r. vádlottak terhére.

Az 1978. évi IV. törvény 12. § (2) bekezdése a folytatólágosság, mint törvényi egység feltételeit fogalmazza meg. Eszerint folytatólágosan elkövetett bűncselekmény az, ha az elkövető ugyanolyan bűncselekményt, egységes elhatározással, azonos sértett sérelmére, rövid időközön belül, többször követ el.

A folytatólágosságot alkotó cselekmények egységes jogi értékelést vonnak maguk után: a minősítés ilyenkor általában a legsúlyosabban fenyegetett, illetve a hátrányosabb következményekkel járó részecselekményhez igazodik.

A vádlottak folyamatosan szexuális szolgáltatásra kényszerítették a náluk gyengébb, kiszolgáltatott helyzetben lévő zárkatársukat, s ezzel ismétlődően ugyanannak a bűncselekménynek a törvényi tényállását valósították meg, úgy, hogy a folytatólágosság további kritériumai is fennálltak. (A folytatólágosság megállapításának egyébként az sem lenne akadálya, ha az egyik részecselekmény az adott tényállás alapesetét, a másik a minősített esetét valósítaná meg.)

A fentiek szerint a törvényszék tévesen ragadott ki a folytatólágosság törvényi egységéből egy részecselekményt, amelyet önállóan nem értékelhetett volna.

Az ítéletábra a fentiek alapján I.r. és III.r. vádlottak nemi erkölcsöt sértő cselekményét - egy-egy rendbeli szemérem elleni erőszak büntetében történő bűnösségük megállapítását mellőzve, - egységesen folytatólágosan elkövetett szemérem elleni erőszak büntetének (Btk.198. § (1) bek., (2) bek. c/ pont) minősítette.

Az elkövetéskori törvény szerint szabadság és emberi méltóság elleni bűncselekményként szabályozott személyi szabadság megsértése a sértett mozgási, helyváltoztatási avagy tartózkodási hely megválasztási jogának korlátozását jelenti.

Mindazokban az esetekben, amikor a személyi szabadság megsértése erőszakkal, fenyegetéssel valósul meg, vizsgálni kell a más cselekményekhez való viszonyát. A súlyosabb minősítés alá eső cselekményekbe, így a szemérem elleni erőszakba is eszközcselekményként beolvad a személyi szabadság megsértése, ezért köztük csupán látszólagos alaki halmazat áll fenn.

Értelemszerűen halmazat megállapításának van helye, ha a két cselekmény elkülönül és a személyi szabadság megsértése nem eszközcselekmény, hanem önállóvá válik. (BH. 2001/2.)

A tényállás alapján a sértett végtagjainak ágyhoz kötözésére a szemérem elleni erőszak érdekében kifejtett erőszak kapcsán került sor és csak rövid ideig tartott, míg a sértett hajlandónak mutatkozott rá, hogy a vádlottak nemi vágyát kielégítse.

Ebből adódóan a személyi szabadság megsértése időben és térben nem különült el a nemi erkölcs elleni bűncselekménytől, hanem abba az erőszak kifejtésével, mint eszközcselekmény beolvadt. Így a súlyosabb, nemi erkölcs elleni bűncselekménnyel halmazatban a személyi szabadság megsértése nem állapítható meg.

Ezért a másodfokú bíróság I.r., II.r. és III.r. vádlottak társtettesként elkövetett személyi szabadság megsértése büntetőben (Btk. 175.§ (3) bek. e/ pontja) történő bűnösségének megállapítását mellőzte.

A testi sértést illetően a szemérem elleni erőszak folytán előidézett, nyolc napon belül gyógyuló sérülés okozása miatti cselekmény önállóan nem nevesíthető, mivel az a szexuális bántalmazás érdekében kifejtett erőszak kétszeres értékelése volna.

Az elkövetés további körülményei azonban figyelmet érdemelnek.

Az életveszélyes sérülés bekövetkezésének lehetőségét nem lehet az eset összes körülményeitől különválasztva vizsgálni. A törvényszék az orvosszakértővel megvizsgáltatta ugyan az elkövetés eszközét, de ennek ellenére sem a behatolás mélysége, sem a sértett egyéni anatómiai sajátosságai nem tisztázottak. Így bírói bizonyossággal nem állapítható meg az életveszély bekövetkezésének reális kockázata.

A **vádlottak** valamennyien testi sértésre irányuló magatartást kifejtve, egymás tevékenységét kiegészítve, szándékegységben bántalmazták a sértettet. Ennek során a bántalmazás módjából és használt eszközök (seprűnyél, stoki-láb) jellegéből adódóan számolniuk kellett nyolc napot meghaladó gyógytartamú sérülés keletkezésével is, amely elmaradása kizárólag a véletlennek köszönhető.

Nem maradhat értékelés nélkül, hogy a vádlottak az általuk megfélemlített, kiszolgáltatott helyzetben lévő, náluk gyengébb fizikumú zárkatársukat emberi mivoltában súlyosan megalázva, eszközhasználat mellett, rendkívüli gátlástalansággal bántalmazták, s az újabb kínzásoktól való folyamatos rettegést váltottak ki belőle. Tudatuk átfogta az elkövetés embertelenségét.

Az ilyen motívumból elkövetett cselekmény társadalomra veszélyességének foka jelentősebb, amelyet az ítélkezési gyakorlat a testi sértés minősített eseteként értékel.

Ezek alapján a másodfokú bíróság I.r., II.r. és III.r. vádlottak testi épséget sértő cselekményeit egyezően társtettesként, különös kegyetlenséggel elkövetett súlyos testi sértés büntette kísérletének (Btk. 170. § (1) bek., (2) bek., (4) bek. III. tétele) minősítette.

Egyben I.r. vádlott bűnösségének aljas indokból elkövetett súlyos testi sértés büntette kísérletében (Btk. 170. § (1) bek., (3) bek. II. ford.) való megállapítását mellőzte, mely aljas indok a szexuális bűncselekménynél nyert értékelést, így ennek megállapítása a kétszeres értékelés tilalmába ütközik.

A büntetés kiszabásánál a törvényszék helyesen tárta fel a releváns bűnösségi tényezőket, de nem vette kellő nyomatékkal figyelembe a vádlottak javára mutató körülményeket és a belső arányosság követelményének sem tett mindenben eleget. Emiatt az általa kiszabott büntetés mindhárom vádlottnál eltúlzottan súlyos, így az enyhítésre irányuló perorvoslatok alaposnak bizonyultak.

I.r. terheltnél nagyobb súllyal kellett a büntetés kiszabásánál figyelembe venni, hogy a felnőttkor alsó határát csak két hónappal lépte túl, továbbá beismerő vallomásaival megerősítette a sértett előadását és megkönnyítette az eljáró hatóság munkáját. A vele szemben halmazati büntetésül kiszabott, a legsúlyosabb cselekmény büntetési tétele felső határának megfelelő szabadságvesztés és a törvényi maximumban meghatározott mellékbüntetés nem áll arányban az elkövetett cselekménnyel, annak ellenére, hogy abban vezető szerepet játszott. Ilyen életkorú elkövetőnél ugyanis a büntetést a fiatalok büntetéséhez kell közelíteni, figyelembe véve az ott irányadó tételkereteket.

Ezért a másodfokú bíróság I.r. vádlott szabadságvesztés büntetését hat év hat hónapra enyhítette. A Btk. 45.§ (2) bekezdése alapján, a Btk. 42.§ (2) bek. b/2 pontja szerint a törvényben meghatározott fegyházhoz képest a vádlott személyiségére és korára tekintettel eggyel enyhébb, a Btk. 43.§ a/ pontja szerinti börtön fokozatot állapított meg.

A közügyek gyakorlásától eltiltás mellékbüntetés tartamát a szabadságvesztéshez igazodóan hét évre mérsékelte.

A fiatalok vádlottak tekintetében - mivel a legsúlyosabb cselekmény büntetési tétele nem haladja meg a tíz évet, - nem érvényesül eltérő szabály a 16. életévét betöltött és be nem töltött elkövetőre, a II-III.r. vádlottakkal szemben egyaránt legfeljebb öt év szabadságvesztés szabható ki (Btk. 110.§ (1) és (4) bek.). Ennek megfelelően a halmazati büntetés egy hónaptól hét és fél évig terjedhet. (Btk. 120.§ (1) bek.)

A büntetés kiszabásánál azonban figyelemmel kellett lenni a vádlottaknak a cselekményben játszott szerepére, s a törvényszék annak ellenére a III.r. vádlottal szemben alkalmazott súlyosabb büntetést, hogy cselekvősege társáénál csekélyebb volt, s a cselekmény elkövetésekor alig múlt tizenöt éves.

Ezt a másodfokú bíróság úgy korrigálta, hogy a szabadságvesztés büntetés tartamát II.r. vádlott esetében három év hat hónapra, III.r. vádlottnál pedig egy év tíz hónapra enyhítette.

A szabadságvesztést II.r. vádlottnál, aki időközben 21. életévét betöltötte, a Btk. 111.§ (4) bekezdése szerint a felnőttkorúakra vonatkozó szabályok alkalmazásával határozta meg, azonban vele szemben is kellő indokot látott a Btk. 45.§ (2) bekezdésének felhívásával, a Btk. 42.§ (2) bek. b/2 pontja szerinti fegyház helyett eggyel enyhébb, a Btk. 43.§ a/ pontja szerinti börtön fokozat megállapítására.

III.r. vádlottnál a két évet el nem érő tartamú szabadságvesztést a Btk. 111.§ (3) bekezdése értelmében fiatalok fogházában kell foganatba venni.

A közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamát ugyancsak mérsékelte, II.r.vádlott esetében négy évre, III.r. vádlottnál kettő évre.

A feltételes szabadságra bocsátás lehetőségét illetően I.r. és II.r. vádlottak a Btk. 47.§ (2) bek. II. tétele alapján börtönbüntetésük három-negyed részének, III.r. vádlott pedig a Btk. 112.§ (1) bek. b/ pontja szerint fiatalokúak fogházbüntetése kétharmad részének kiállása után bocsátható feltételes szabadságra.

Az elsőfokú bíróság az ügydöntő határozatának kihirdetéséig felmerült bűnügyi költség viseléséről a törvénynek megfelelően döntött. A bűnösnek kimondott vádlottakat helyesen kötelezte a keletkezett bűnügyi költség teljes összegének megfizetésére, mivel az indokoltan merült fel és a bűncselekményhez képest aránytalannak sem tekinthető.

A fentiek szerint a másodfokú bíróság a törvényszék felülbírált ítéletét - a Be. 361. § (1) bekezdése alapján nyilvános ülésen eljárva, a Be. 370. §-ra figyelemmel -I.r. vádlott, II.r. és III.r. vádlottakat érintően a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg az egyéb törvényes rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdése szerint helybenhagyta.

Az előzetes fogvatartásban töltött időt II.r. és III.r. vádlottaknál az elsőfokú ítélet kihirdetésétől, I.r. vádlottnál a kényszerintézkedés 2014. január hó 11. napján történt foganatbavételétől a másodfokú ügydöntő határozatának meghozataláig a Btk. 99.§ (1) és (2) bekezdései szerint a szabadságvesztésbe beszámította.

A másodfokú eljárásban kirendelt védői közreműködés folytán felmerült bűnügyi költség megfizetése alól eredményes fellebbezésükre tekintettel - a Be. 381.§ (2) bekezdése alapján - mindhárom vádlottat mentesítette.

A Fővárosi Ítéltábla ítélete elleni fellebbezés lehetőségét a Be. 386. § (1) bekezdés zárja ki.

B u d a p e s t, 2014. évi december hó 4. napján

**Dr. Nehrer Péter s.k. a
tanács elnöke**

**Dr. Sebe Mária s.k.
előadó bíró
. Sárecz Szabina Martina
s.k. bíró**

A Székesfehérvári Törvényszék 2013. október hó 29. napján kihirdetett 10.Fk.369/2011/21. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 3.Fkf.497/2013/ 36. számú ítéletével I.r., II.r. és III.r. vádlottakkal szemben 2014. december hó 4. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

B u d a p e s t, 2014. évi december hó 4. napján

**. Nehrer Péter s.k. a tanács
elnöke**

A kiadmány hitelél: